

sigelse mod denne Opfattelse. Jeg frygter for, at disse Embedsmænd har faaet det bestemte Indtryk, at disse Tillæg er givet dem for hele den Tid, i hvilken de beklæder deres Embede i de sønderjydske Landsdele, og jeg ved i alle Tilfælde fra mange af disse Embedsmænd, at de med den største Overraskelse har set, at § 6 i Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920 sluttede med en Bestemmelse om, at Forslag til Revision af denne Paragrafs Bestemmelse kunde fremsættes for den i 1927 sammentrædende ordentlige Rigsdag. De var saa meget mere forundret over denne Bestemmelse, som denne Lov først blev vedtaget og traadte i Kraft, efter at de fleste af disse Embedsmænd var kommet til Sønderjylland. Jeg tror altsaa ikke, at vi, hvis dette Forslag paa ny kommer frem i 1927, vil undgaa Protester fra de paagældende Embedsmænds Side overfor den Opfattelse, som nu ogsaa den højtærede Statsminister har givet sin Tilslutning. Jeg maa jo egentlig mene, at naar man kan fremsætte et Forslag som det i § 7 i nærværende Lovforslag, hvor man altsaa gør det til en Pligt for Lektorer og Adjunkter at undervise 27 Timer ugentlig, uanset at adskillige af disse har tiltraadt deres Embede under den udtrykkelige Forudsætning, at de kun var pligtige at undervise 24 Timer, vilde man med Hjemmel i Tjenestemandslovens § 27 ogsaa nu kunne være skredet til en Afvikling af de i Loven af 28. Juni 1920 omhandlede Bestillingstillæg. Da jo, hvad det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte meget rigtigt har gjort opmærksom paa, de øvrige Tjenestemænd i Sønderjylland, der ikke oppebærer disse Bestillingstillæg, nu lidt efter lidt skal sidestilles med Tjenestemænd i det øvrige Land, vil vi yderst vanskeligt kunne undgaa Aar efter Aar at faa foreholdt dette, at der er een Kategori af Embedsmænd, der uanset Statens vanskelige finansielle Situation, uanset de ganske ændrede Forhold stadig oppebærer disse store Tillæg, og der vil Gang efter Gang blive henvist til disse Tillæg som Motivering for Ønsket og Kravet om, at man ogsaa honorerer andre Tjenestemænd end denne Kategori, der er afgrænset ved Loven af 28. Juni 1920, med tilsvarende Beløb. Jeg kan kun beklage, at man fra de paagældende Tjenestemænds Side ikke har kunnet akkviescere ved det Forslag, her er fremsat, idet jeg er enig med de ærede Medlemmer Hr. Friis-Skotte og Hr. Dahlgaard i, at der her er vist en vidtgaaende Imødekommenhed overfor de paagældende Tjenestemænd. Og naar man fra Tid til anden har hørt, at de virkelig vilde have gjort Alvor af at an-

lægge Sag mod Staten, saafremt et saadant Forslag skulde være blevet fremsat, saa stiller jeg mig dog tvivlende overfor, at dette vilde være sket. Jeg stiller mig tvivlende overfor, at der fra disse Kredses Side virkelig vilde være blevet foretaget et saadant Skridt, der ganske sikkert ikke vilde have haft nogen som helst Sympati i hele den offentlige Mening.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan overfor de Bemærkninger, der nu er fremsat, i alt væsentligt henholde mig til, hvad jeg udtalte første Gang om dette Spørgsmaal. Det er jo ikke, fordi de vedkommende er de højeste Embedsmænd, at de faar dette Tillæg, det er ikke for at forrykke Forholdet mellem højere og lavere Embedsmænd i og for sig; det er, fordi de højeste Stillinger var netop dem, hvortil der i særlig Grad stilledes disse ekstraordinære Fordringer, at de, der overtog dem, i særlig Grad maatte tage Forholdene under Overvejelse, naar de skulde ud og virke i Befolkningen. Og det gælder jo særlig for justitsministerielle og indenrigsministerielle Embedsmænd; derfor er det heller ikke nogen Tilfældighed, at de har faaet Tillæget. Ordningen beroede paa en Afvejning af Forholdene, som blev foretaget af den daværende Regering, en Afvejning, som jeg har givet min Tilslutning, og som jeg derfor ikke skal kritisere. Naturligvis kan der altid fremsættes Spørgsmaal, om Bestemmelserne er mere eller mindre rationelle; men det Eksempel, det ærede Medlem fremdrog, synes mig ikke meget slaaende, nemlig Chefen for Grænsegendarmeriet. Thi medens en Dommer og en Amtmand bliver stillet under i højeste Grad nye og særlig vanskelige Forhold ved at blive overflyttet til de sønderjydske Landsdele, kan man ikke sige, at det samme gælder om Chefen for Gendarmerikorpsen. Hans Hverv var at varetage Grænsens Bevogtning overfor et Udland. Det Hverv havde han ved Kongeaen, og det er det samme, han har faaet nu ved at blive forflyttet til den nye Grænse. Man kan vel sige, at det er blevet en mere udstrakt og i forskellige Henseender vanskeligere Opgave; men det er ikke blevet til en Opgave af en anden Art, saaledes som det ganske sikkert er en Opgave af betydelig vanskeligere Art, der er stillet Amtmændene ved deres Tjeneste i de sønderjydske Landsdele. Naar det ærede Medlem udtalte, at vedkommende Tjenestemænd, eller i hvert Fald en Del af dem, formentlig havde faaet Indtryk af, at disse Tillæg var givet dem